

Øjeblikke afspejle sig i hans fine, saa levende og skiftende Træk. Der kunde flygtigt glide et Udtryk over hans blege Ansigt, som om han fra det Fjerne opfangede Toner af Sfærernes Musik.

Naar Per bagefter sad i Bøstrup Præstegaard og hørte paa sin rødmossede Svigerfader, følte han i endnu højere Grad end tidligere, hvor ringe Værd en saadan billigkøbt Frejdighed havde i Sammenligning med en Tro, ja selv med en Tvivl, der havde kostet Kamp og Blod. Særlig faldt Modsætningen ham i Øjnene engang ved et af de saakaldte Privatkonventer, der et Par Gange om Aaret afholdtes i Præstegaarden, og hvor Egnens saakaldte frisindede Gejstlighed samledes for under Svigerfaderens Forsæde at drøfte Øjeblikkets kirkelige Stridsspørgsmaal. Selv i Pastor Fjaltrings mest gudbespottelige Tale syntes der ham at være mere sand Fromhed end i den lutherske Gabmundethed og den hele friskfyragtige Spillen Kammerat med Vorherre, hvori disse Folk behagede sig. Naar han saa dem sidde der — gemytlige, adspredte eller prægede af den skuespilleragtige Selvoptagethed, som Folkemøderne fremavlede — og forhandle om Syndsforladelsen eller Bønhørelsen med en velstoppet Pibe i Munden; naar han hørte dem overbyde hinanden i Billighedsfølelse og frejdig Imødekommen af Tidens Fordringer om en Religion til nedsat Pris, saa forstod han baade det Navn „Grossererne“, som Pastor Fjaltring havde heftet paa dem, og dennes Betegnelse af et saadant lyrisk bevæget Stemningsliv som en „ferniseret Materialisme“.

Ogsaa paa Svigerfaderens Karakter havde han faaet mere og mere at udsætte. Særlig var hans Kritik af den bleven vakt, efter at han ved et Tilfælde havde faaet Rede paa hint besynderlige